

ΡΩΜΕΣ

Ἑφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρᾶς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοῦκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἑστὰς Ἑπαρχίας — καὶ σ' τὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπιπὺ καίρου πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ σ' τὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς σ' τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου εἴκοσι ὀκτώ,
τοῦ Δεληγιάνη ἀγγελμα φρικτό.

Ποῦντος διακόσα τέσσερα καὶ μ' ἑβδομηντ' ἀκόμη,
μᾶς ἔφυγε κι' ὁ Μάινιγκεν καὶ ἄλλοι περιδρομοί.

Φωνὴ τοῦ Δεληγιάνη,
ὁποῦ σπασμὸς μᾶς πρᾶναι.

Τοῦ ἔθνους ἡ Βουλὴ
σηκώνεται σ' τὸ πόδι...
ὁ Θεοδωρῆς λαλεῖ
μὲ τὴν φωνὴν βροντώδη.

Μὲ στόμφον ἀναγγέλλει
εἰς ἕκαστον πολίτην
πὼς σκέπτεται καὶ θέλει
νὰ πῇ διὰ τὴν Κρήτην.

Σ' αὐτὸν τὸν σαματᾶ
ὁ κόσμος ὅλος φρίττει,
κι' ὁ Θεοδωρῆς ῥωτᾶ:
«τί ἔγινε ἡ Κρήτη;»

«Ὁμίλησε σ' τὸ γένος,
»μωρὲ Ἰσκαριώτη,
»ποῦ εἶσαι φουσκωμένος
»ἀπὸ τὸ φαγοπότι.

»Ἄλτ λά!...μὴν προχωρῆς...
»Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει...
αὐτὰ ὁ Θεοδωρῆς
εἰς τὸν Τρικούπη λέει.

Μὲ τὸν θυμό του ὅλο
κατάραις ἀραδειάζει,
καὶ τὸ ἦψηλὸ φωχόλο
ζαρόνει καὶ μουδιάζει.

Ὁ Θεοδωρῆς πετᾶ,
τὸν σέρνει ἀπ' τὴ μύτη,
καὶ μὲ ἀφροὺς ῥωτᾶ:
«τί γίνεται ἡ Κρήτη;»

Τὸν ἐρωτοῦν καὶ ὅλοι
ἐκ τῆς ἀριστερᾶς
καὶ τῆς Βουλῆς οἱ θόλοι
ἠχοῦν ἀπὸ ἀράς.

Κι' αὐτὸς χωρὶς φωνῆς
δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ,
καὶ μαῦροι καὶ ξυνοὶ
τοῦ βγαίνουνε οἱ γάμοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. Γιατί τεντώνεσαι, μωρέ;
Φ. Γιατί ὡς τὴν ἰσχύ μου, ἀκόμα πολὺ μεγάλην κούρασιν αἰσθάνομαι 'στὸ σῶμα.
Π. 'Εκεῖν' οἱ γάμοι, Φασουλῆ, μᾶς ἔσπασαν ἀλήθεια.
Φ. Ἀπὸ τὸ ζήτημα μου ποιοῦν οἱ βρόγχοι καὶ τὰ στήθια, χασμουρητά, τεντώματα, φτυσίματα καὶ βήχας καὶ μιὰ φαγοῦρ' ἀλλόκοτη εἰς ὅλας μου τὰς τρίχας, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ ὀρεξίς πρὸς ζάλην καὶ ἑμετόν ...
Π. Μοῦ φαίνεται πῶς Δάγγειον θὰ ἔχῃς πυρετόν.
Φ. 'Εστία ἔγινα καὶ ἐγὼ παντοίων νοσημάτων καὶ ἀπ' ἐκείνη τῇ βραδρᾷ τῶν πυροτεχνημάτων μ' ἐθέρισε τὸ κόψιμο καὶ ἡ εὐκοιλιότης ...
Π. Τοιαῦτα ἔχει πάντοτε δεινὰ ἡ ἀνθρωπότης ...
μία χαρὰ πληρύνεται μὲ δέκα συμφορὰς καὶ ὑφίσταται τὰ πάνδενα ὁ κάθε φουκαρᾶς.
Φ. Νισάφι πιά, βρε Περικλῆ, αἱ τόσαι συγκινήσεις... ἀρρώστησε καὶ ὁ Δήμαρχος ἀπὸ τὰς προσφωνήσεως.
Π. Βρε τί μου λές;
Φ. 'Εβράχνησε καὶ ἐκεῖνος σὰν καὶ ἐμένα καὶ τώρα κάνει, Περικλῆ, γαργάρες ὀλοένα.
Π. Τοιαῦτα ἔχουν πάντοτε κακὰ αἱ προσφωνήσεις.
Φ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Δήμαρχοι ἀρρώστησαν ἐπίσης, καὶ ὅλοι ἔχουν κόψιμο ἀπ' τὸ πολὺ τὸ γλέντι καὶ τώρα ρετσινόλαδο δουλεύει καὶ ραβέντι.
Π. Σικ τράνσιτ μούντι γκλόρια!
Φ. Τῶνόντι, Περικλέτο ...
ὁ τόσος ἐξωραϊσμός εἰς κόρακας ἐρρέτω.
Τὰ πάντα ἐπανερχονται 'στὸ πρῶν ἄντε στάτους καὶ πᾶν 'στὰς Ἐπαρχίας τῶν οἱ Δήμαρχοι τοῦ κράτους, καὶ κατ' ἰδίαν, Περικλῆ, τοὺς ἐκλογεῖς καλοῦν καὶ ταῦτα τὰ σημαντικὰ εἰς τούτους ὁμιλοῦν:
«Φιλία καὶ χαιρετίσματα ὁ Βασιλεὺς σὰς στέλλει καὶ ἅμα ἔλθουν ἐκλογαῖς μ' ἐμὰς σὰς παραγγέλλει νὰ ρίξετε τὴν ψῆφόν σας εἰς τὸν Τρικούπη ὅλοι, ἀλλοιῶς κακὴ σας καὶ ψυχρή, δὲν πέρνομε τὴν Πόλιν. Ἀὐτὸ μᾶς τῶπε 'στὸ χορὸ καὶ ἡ Νύφη μας Σοφία καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ ἄλλη συντροφιά, καὶ νὰ τὰ πῆτε ὅλ' αὐτὰ καὶ 'στ' ἄλλο τὸ μπουλοῦκι καὶ λάβετε τὰ μέτρα σας νὰ πέση μονοκούκι».

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Σάξ Μάινιγγεν μᾶς ἄφησε ὑγείαν, ποὺ οἱ Ρωμηοὶ τοῦ ἄλλαξαν Χριστὸν καὶ Παναγίαν μ' ἀνεβοκατεβάσματα καὶ προσφωνήσεις τόσας εἰς διαλέκτους τωρινὰς καὶ εἰς ἀρχαίας γλώσσας. Ἐπῆγαν καὶ οἱ δάσκαλοι μαζί με τὸν Γαλάνη καὶ μερικοὶ τοῦ ἑυρέσαν ρουσφέτια νὰ τοὺς κἀν καὶ ἤλπισαν ἀπὸ τὸν Σάξ πολλοὶ διορισμὸν καὶ ἀκριβὰ ἐπλήρωσε τὸν Φιλελληνισμόν.

Π. Μωρὲ καλὰ τοῦ ἔκαμαν οἱ φίλοι συμπολίται, ἀφοῦ ὁ Σάξ ἐπιθυμεῖ Φιλέλλην νὰ καλῆται.

Φ. Καθένας τὴν ἀγάπην μας πληρώνει ἀκριβὰ καὶ τῶν παθῶν του, Περικλῆ, τὸν τάραχον τραβᾷ, πᾶς δὲ Φιλέλλην χρεωστεῖ νὰ εὕρῃ τὸν μπελᾶ του, εὐδαίμων δὲ θὰ λογισθῇ, ἂν σώσῃ τὰ μραλὰ του.

Π. Γιὰ 'πές μου τὸν ἐγνώρισες;

Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾷς, βρε χάχα; μήπως ἐγὼ τὸν Μάινιγγεν ἐγνώρισα μονάχα;

Π. Τοῦ πῆρες τίποτε λιανὰ;

Φ. Πεντάρα δὲν τοῦ πῆρα... Σάξ-Μάινιγγεν, τοῦ φώναξα, θέλει λεφτὰ ἢ λύρα, καὶ ἂν δὲν σκέπτεσαι ποσῶς νὰ δώσῃς δὴδ παράδες καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ζήτουλα καὶ εἰς ἄλλους φουκαράδες, ἕνα λεφτὸ δὲν δίνουμε γιὰ μᾶς ἂν συγκινήσαι καὶ θάκνες πολὺ καλὰ Φιλέλλην νὰ μὴν εἰσαι.

Π. Κι' ἐκεῖνος τί σ' ἀπῆντησε;

Φ. Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ γιὰ τὴν γνωριμία μου μοῦ εἶπε ὅτι χαίρει.

Π. Καὶ σὺ τί τοῦπες;

Φ. Τίποτα... εὐχαριστῶ... ἐπίσης... μὲ καθυποχρεώνετε καὶ ἄλλας διαχύσεις.

Τὰς νέας ἐντυπώσεις σας ποθῶ νὰ μοῦ εἰπῆτε, καὶ ἐκεῖνος μ' ἐβεβαίωσε μεγάλως πῶς λυπεῖται, διότι φεύγει κατ' αὐτὰς μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν χωρὶς ποσῶς νὰ γνωρισθῇ μαζί με τὸν Σπανόν.

Π. Με ποῖο Σπανό, βρε Φασουλῆ;

Φ. Ποιὸν ἄλλον;.. τὸν Σεμτέλο...

Μοῦπε αὐτὰ καὶ τοῦβγαλα ὡς κάτω τὸ καπέλο, καὶ ὅταν εἰς τὸ σπῆτί μου ἐπῆγα, μασκαρᾶ, μαζεύτηκαν τριγύρω μου τὰ τέσσερα μωρά, τὸ ἕνα τὸ ἀγόρι μου καὶ ἡ τρεῖς μου σουσουράδες, καὶ μ' ἐρωτοῦσαν, Περικλῆ, ἂν μοῦδωσὲ παράδες.

Π. Καὶ τέλος πάντων ἐφυγε;

Φ. Μᾶς ἄφησε ὑγείαν, ἀφοῦ ἐγνώρισε καλὰ τὴν τάξιν τὴν λογίαν.

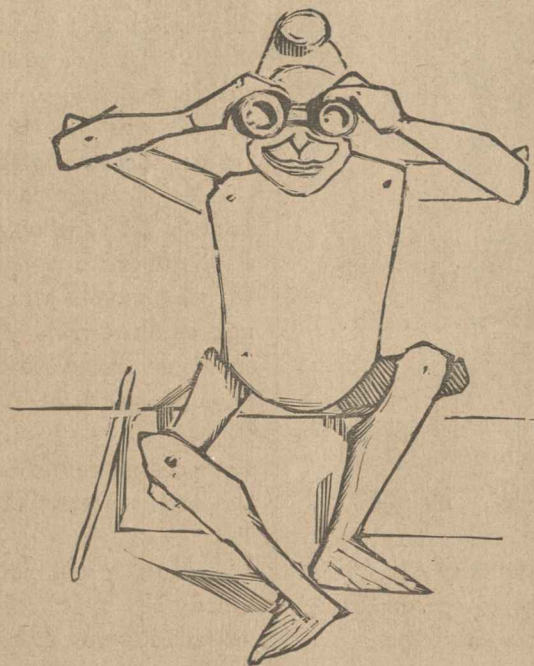
Κι' ἐγὼ τὸν κατευόδωσα καὶ ἄρχισα τὸ κλάμμα...

Π. Ἀλήθεια πῶς σοῦ φάνηκε τοῦ Ζωντανοῦ τὸ δράμα;

Φ. Μὴν περιμένῃς νὰ σοῦ πῶ γιὰ τοῦτο τὰ εἰκότα, ἂν μ' ἕνα τηλεσκόπιον δὲν ἐξετάσω πρῶτα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ καλεῖ ὁ κόσμος παρθενίαν καὶ τὴν μωρὰν καὶ φρόνιμον παρτάττει κοινωνίαν.

Λοιπὸν καλὴν ἀντάμωσιν εἰς τὸ κατόπιν φύλλο.

Π. Σε περιμένω νὰ μοῦ πῆς καὶ ὅρσε 'λίγο ξύλο.

Κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴ Φλώρα
γιὰ νὰ περάσ' ἡ ὥρα.

Δεληγιαννικῶν χαρὰ
μὲ φωναῖς καὶ μὲ οὐρρά.

Ζῆτω τοῦ Αὐτοκράτορος, οὐρρά τοῦ ἀθανάτου, τοῦ στὸν Τρικούπη γύρισε καὶ αὐτὸς τὰ πισινὰ του, ἐποὺ καμμιὰ ἐπίσκεψιν δὲν πῆγε νὰ τοῦ κἀν, ἐποὺ τοῦ ἐταπείνωσε τὸ ὕψος του τὸ γαῦρον, ποῦ τοῦδωσε παράσημον καθὼς τοῦ Δεληγιάννη, τὸν Ἀστὸν τὸν Κόκκινον, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸν Μαῦρον.

Ὁ Κάιζερ Τρικουπικὸς καθόλου δὲν ἐφάνη, μὲ τὴν μερίδα συμπαθεῖ καὶ αὐτὸς τοῦ Δεληγιάννη. Ζῆτω τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ γιὰ μᾶς θὰ φέξῃ... γιὰ πῆκα 'στὸν Πρωθυπουργὸ δὲν εἶπε μία λέξη, καὶ ὁ Τρικούπης μιὰ ματιὰ δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ... τὸν ἔβαλε 'στὴ θέσιν του τὸν πρωτοκατεργάρη.

Φωνάζετε, μωρὲ παιδιὰ, μὲ ὅλη σας τὴν τρέλλα... ἡ περιφρόνησις αὐτὴ δὲν εἶναι παῖζε γέλα. Ἡ Γαλλικὴ πολιτικὴ ἂς μείνῃ κατὰ μέρος καὶ ἂς στραφῇ 'στους Γερμανοὺς ὁ φλογερός μας ἔρως. Ζῆτω τοῦ Αὐτοκράτορος, ἂς ποῦμε μ' ἕνα στόμα... καὶ τοῦτος εἶναι, βρε παιδιὰ, μὲ τὸ δικό μας κόμμα

Θορῆνος Τρικουπικῶν
μὲ τόνον τραγικόν.

Οὕτω τοῦ Αὐτοκράτορος μὲ ὅλο του τὰσκέρι... εἰς τὸ ἐξῆς κανένας μᾶς δὲν θέλει νὰ τὸν ἔσῃ. Κρίμα τὰ τόσα ἔξοδα, ὁ ἕνας καὶ ἄλλος στύλος... δὲν ἔπρεπε ὑποδοχῇ κανένας νὰ τοῦ κἀν... αὐτὸς δὲν εἶναι Κάιζερ, αὐτὸς θὰ γίνῃ φίλος μὲ τὴν Ἀντιπολίτευσιν καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη.

Πολὺ χαμένο φαίνεται καὶ ὁ Κάιζερ κουροῦπι... ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴν εἰπῇ μιὰ λέξη τοῦ Τρικούπη; Κι' ἐμεῖς ἐπεριμένουμε εὐνοίας καὶ τιμὰς καὶ ἐκεῖνος οὔτε μιὰ φῶρα δὲν τοῦσφίξε τὸ χέρι... μ' αὐτὴν τὴν περιφρόνησιν ποῦ εἰδείξεν 'εἰς μᾶς μὲς 'στὴν καρδίᾳ μᾶς ἔσφαξε σὰν δικόπο μαχαῖρι.

Τί διάβολο τοῦ κἀνισε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ πέρα; αὐτὸς σὲ τίποτε καλὸ δὲν μοιάζει τὸν πατέρα. Αὐτὸς δὲν εἶναι Κάιζερ μὲ γνῶσιν καὶ κεφάλιν καὶ τί καλὰ ποῦ ἔκαμε νὰ μᾶς ξεκουμπιστῇ... γιοῦχα, παιδιὰ, 'στους Γερμανοὺς καὶ ζήτησαν οἱ Γάλλοι καὶ τὸν Αὐτοκράτορα τὸν Ντελγιαννιστῆ [λοι...

**«Ο Ταγγρός θρηνολογῶν
μετὰ στόνων καὶ κραυγῶν.**

Οὐγοῦ! ὁ κακοροϊζικὸς κακὸ ποῦ μοῦρθε πάλι!..
μοῦ παραπιπιλίσανε οἱ γάμοι τὸ κεφάλι.
Δουλειαῖς μὲ φούνταις ἤπαθα μὲ τὴ γαλαντομία...
'στ' ἀρχοντικό μου γίνηκε ἀνέλπιστη ζημία.
Τί δαίμονας μ' ἐφώτισε νὰ κάνω τὸ μεγάλο
κί' ἐκείνον τὸν Σάξ-Μάινιγγεν 'στὸ σπῆτί μου νὰ βάλω;

Οὐγοῦ! ἴντα ἤπαθα κί' ἐγὼ κί' οἱ ἄλλοι τενεκέδες!..
ἐβρώμησε ἡ χρεία τος κί' ἡ κάθε κάμαρά τος,
ἐγέμισαν τὰ σπῆτριά μας μὲ ξένους καὶ λακέδες
καὶ τὰ χαλιά μας λέρωσαν τὰ βρωμοπόδάρ' αὐτοῦ.
Οὐγοῦ! ἐν ἤμεινε γερό 'στὸ σπῆτί μου χαλί!..
οὐγοῦ! καλὰ νὰ τὰ τραβᾷς, λωλή μου κεφαλὴ!

Ἰντα τὸν ἤθελα κί' ἐγὼ αὐτὸν τὸν μουσαφίρη;
ποιὸς μ' ἤσφιξε 'στὸ σπῆτί μου νὰ βάλω νοικοκύρη;
Τοῦ τὸδωσα ὁ ἔρημος μὲ λούσο καὶ μὲ πάστρα,
οὔτε στιγμή ἐν ἤπαθα νὰ τοῦ τὸ σιγουρίζω,
κί' αὐτὸς σὲ κάθε μόνμπιλο μοῦ ἤφερε χαλάστρα
καὶ τέτοιο μοῦ τὸ ἤκανε ποῦ νὰ μὴν τὸ γνωρίζω.

Ἀνεβοκατεβαίνανε 'στὸ σπῆτι κάθε ἡμέρα
νὰ δῶνε τὸν Φιλέλληνα δασκάλου κοὶ δασκάλαις,
ἐδῶ μοῦ κουβαλήθηκε ἡ μιὰ καὶ ἄλλη λέρα
κί' ἐλέρωσε ἡ βρωμά τος τῆς μαρμαρένιαις σκάλαις.
Ἀκόμη κί' ὁ βρωμο-Σουρῆς μὲ τὰ κουμάσια τᾶλλα
ἄπλωσε τὰ ρημάδια του μὲς 'στὴ χρυσῇ μου σάλα.

Γιὰ δῆτενε, διαβόντρου γυιοί, τοῦ Πρίγκηπα τὴν πᾶ-
ἐσπάσανε τὰ κάδρα μου καὶ καθεμιὰ μου γλάστρα,
γεμίσανε φτυσίματα καὶ τοῖχοι καὶ παρκέτα,
χαλάσανε ἡ κλειδαριᾶς καὶ ὅλα τὰ λουκέτα,
τὰ σίδερα τῶν κρεββατιῶν, ἡ κάμαραις, ἡ σάλαις,
τάγκειά μου, οἱ μπερντέδες μου, τὰ μάρμαρα κί' ἡ σκά-
[λαις.

Ἐλάστενε 'στὸ σπῆτί μου ν' ἀκούσετε μίαν βρωμά...
βαστάτενε τὴ μύτη σας, καλὲ μισὲ Μπουρλῆδες...
οὐγοῦ! καὶ τὸν ἀπόπατο μοῦ βρώμησαν ἀκόμα!..
ἡβοῖ! μοῦ τὸν ξεχείλισαν οἱ ξένοι Νικολῆδες.
Καὶ ποιὸς τὸ ξέρεי ἄματις τί γρόσα θὰ 'ξωδειάσω
νὰ φύγ' ἡ ξένη μυρωδιά καὶ νὰ τὸν ξαναδειάσω.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐυδῆ, — δὴ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Οὐγοῦ! κακὸ ποῦ ἤπαθες, λωλή μου κεφαλὴ!..
μ' αὐτοὺς τοὺς γάμους ἤχασα Παρασκευὴ καὶ Τρίτη...
οὐγοῦ! αὐτὸς ὁ Μάινιγγεν μοῦ 'κόστισε πολὺ...
οὐγοῦ! ὁ διαολόλωλος μοῦ 'χάλασε τὸ σπῆτι.
Καὶ τῶρι ποιὸς ἀπ' ὅλους σας θάλλῃ νὰ μοῦ πληρώσῃ
γιὰ ὅλη τούτη τὴ ζημιὰ κανένα ψωρογράσι;

Οὐγοῦ! πῶς ἤμπλεξα κί' ἐγὼ ποῦ τάχω τετρακόσα;
οὐγοῦ! κί' ἐγὼ, διαβόντρου γυιοί, τῆς Μιχαλοῦς χρο-
ῆβοι! αὐτὸς ὁ Μάινιγγεν ἐν μοῦδωκε δὴ γρόσα [στῶ.
καὶ οὔτε μιὰ ἐνθύμησι γιὰ τὸ εὐχαριστῶ.
Τί μοῦκαμε ὁ Μάινιγγεν καὶ ἡ κυρὰ Καρλότα!..
οὐγοῦ! καὶ πῶς ἐν ἤβαλαν 'στὸ σπῆτί μου μπουρλότα!

'Στὸν τοῖχο θέλεις κτύπημα, κεφάλι μου λωλό!..
μὲ τοῦτον τὸν Σάξ-Μάινιγγεν κακὴ μὲ ἤρε ἡμέρα,
καὶ τῶρι ξεκουμπίστηκε καὶ πάει 'στὸ καλὸ
καὶ μοῦμεινε γιὰ σουβενίρ τῶν δούλων του ἡ λέρα.
'Ὡχ! σπῆτί μου, σπητάκι μου, θάφύγουν τὰ μαλαλά μου...
γιὰ σένα καταξώδεψα τὰ μαλλοκεφαλά μου.

'Αλοῖ μου τοῦ κακόσορτου καὶ τί θὰ 'δῶ ἀκόμη!..
ἐν ἔχω πιὰ ὁ κουζουλὸς οὔτε 'στὸν ἥλιο μοῖτρα...
ἐπῆραν τόσους Ἀετοὺς οἱ ἄλλοι περιδρόμοι
κί' ἐγὼ οὔτ' ἓναν πετεινὸ ὥς τῶρι ἐν ἐπῆρα.
'Αλοῖ, ἀλοῖ καὶ τρεῖς ἀλοῖ!.. ἐν μὲ ψηφοῦν κί' ἐμένα,
καὶ ἡ εὐεργεσίαις μου πηγαίνουν 'στὰ χαμένα.

Ἐν εἴστεν σεῖς γιὰ τίποτα, διαβόντρου μου κουλούκια...
σεῖς ὅλοι θέτεν κρέμασμα 'στῶν δρόμων τὰ παλούκια...
σεῖς θέτεν μόνο ρίξιμο 'στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο...
μέσα 'στῶν γάμων τὴ χαρὰ καὶ μὲς 'στὴ φασαρία
κί' ἐγὼ τὸν Μεγαλόσταυρο ἐπίστευα νὰ πάρω,
μὰ πάλ' οἱ ἀθεόφοβοι μ' ἀφήκανε 'στὰ κρύα.

Παντρεύω κόραις ὀρφαναῖς, σπουδάζω παλληκάρια,
χαρίζω Εὐαγγέλια, Γραφεῖς καὶ Συναξάρια,
μὰ μ' ὅλα τὰ χαρίσματα ἐν εἶναι προκοπὴ,
τὰ πέρνουνε καὶ κάνουνε πῶς βλέπουνε ἄλλου,
κί' οὔτ' ἓνας διαλόλωλος ἐν βρίσκεται νὰ 'πῇ
«ἄς δώσωμ' ἓναν Ἀετὸ κί' αὐτοῦ τοῦ κουζουλοῦ».

Ὡχοῦ ὁ κακοροϊζικὸς!.. ἡβοῖ ὁ καχομοίρης!..
μοῦ 'χάλασε τὸ σπῆτί μου ὁ ξένος μουσαφίρης,
Ἀλοῖ! ἀλοῖ!.. τοῦ Μάινιγγεν μίαν ἀγωγή θὰ κάνω
νὰ μοῦ πληρώσῃ τὴ ζημιὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Στὴ ράχη μου ἐξέσπασε κί' αὐτὸ τοῦ τὸ ταξεῖδι...
οὐγοῦ! ἐλιγοθύμησα καὶ τρέξετεν μὲ ξύδι.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.